

Nyårsrevyen 1910 : Tokiga Amelie eller En bröllopsnatt vid Nordpolen /

Norlander, Emil,

81 F b Br. Fo1.

National Library
of Sweden

NYÅRSREVIYEN 1910.
TOKIGA AMELIE

ELLER EN BRÖLLOPSNATT VID NORDPOLEN

af EMIL NORLANDER.

TEXT.

Godt nog åt mej.

Ack, hvarje mänska har sin smak,
det ser man hvarje dag.
Du längtar efter någon sak,
men det gör inte jag . . .
Den ene älskar dottern så,
den andre hennes mor.
Och bli de gifta bägge två,
så är allt bra jag tror . . .

Ja, det som passar rätt bra för vår P. W. Waldenström,
det har nog inte varit vännen Hinke Berg'grens dröm.
Och det som vår Hinke omfattar kär och öm,
kom P. W. förvisso att hoppa i Norrström.

På Cirkus sitter hvarje kväll,
hvarenda »Bostonkväll»,
Pinet midt i en karusell
och spelar för oss snäll.
Man aldrig honom klaga hör,
han trampar bara på
och tiggs det ett dakapo. Kör!
Så ger han en minst två . . .

Ja, det som här uti världen gör vår Pinet all fröjd,
det kom nog fru Cecilia att hoppa högt i höjd.
Och det som skull' göra Cecilia så nöjd,
det anser Pinet för nå'n osedlig slöjd.

Uppå teatern ha vi sett
herr Viktor Lundberg tätt.
På honom finns ej mera fett,
än uppå ett skelett.
Och därför kan som ingenting
han uti trapporna
liksom en galning gno omkring
i bara »hmtata».

Ja, den succés som här blifvit af Viktor Lundberg gjord,
åt den sa' Lunkan: usch! och det så godt som oåtspod.
Men tänk oss vår Viktor högt sjunga vid ett bord:
»Du gamla, du friska, du fjällhöga du Nord» . . .

På biograferna i stan
man klagat eller hur
och fordrar att endera dan
man inför sträng censur . . .
Ja inte mej emot, men finns
censur ej längesen?
Hvar bild ska ses om rätt jag minns
af kommissarien . . .

Men hvad som herr kommissarien har godkänt uppå Norr,
det kan lätt väcka Södra kommissariens skarpa knorr.
Och hvad som den Norra komm'sarien släppt fram,
kan komma den Södra att dåna utaf skam.

Jag tager mej en »jamare»,
det är nu min likör.
Och hvad jag redan nu kan se,

jag lefver tills jag dör.
Men solklart, utan öfverdrift,
jag sällan går på vift,
ty spriten är ett farligt gift,
fast — hvem är inte gift?

Men hvad som passar för mej, och hvad som jag håller af,
det skulle lägga kandidaten Ljunggren i en graf.
Och det som herr Ljunggren jämt kallar »lifvets saf»,
det mår jag så rysligt, förfärligt illa af . . .

Min natur.

Ibland Herr Stockholms skönsta gåfver,
jag vågar fram i ljuset dra,
den gåfvan att så ljuft han — söfver,
när han är ut på gatorna.
Han sällan uppå natten domnar,
och det gör honom ofta sur,
men väl på gatan bums han somnar . . .
∴ Det är nu en gång hans natur. ∴

Man dagligdags ser hur han hvilar
sin arma, festförstörda kropp
och går och sofver midt bland bilar
och droskor trots hvart argt: se opp!
Han bibelns vackra ord fullkomnar
om änglavakten eller hur,
när midt i gatans larm han — somnar . . .
∴ Det är nu en gång hans natur. ∴

Teater är nå't högst begärligt,
men jag törs inte gå dithän,
jag snarkar ser ni så förfärligt,
så jag stör spelet uppå scen . . .
När blott jag ser ridån, jag domnar,
och tar man uvertyrn i dur,
då är det lilla jag som — somnar . . .
∴ Det är nu en gång min natur. ∴

Jag fick en vän, hon var så ömnic,
och sågs så ljuft emot mej le . . .
Men jag, jag var så gräsligt sömnic
och . . . somna in i hennes knä . . .
Min dröm var ständigt få rå om 'na,
men när jag gjorde 'na min kur,
så . . . midt i frieri't jag — somna . . .
∴ Det är nu en gång min natur. ∴

När Herman, han med rullgardinen,
beslöt sin storstrejk här i sta'n,
så stoppa själfmant man maskinen
och la' sej sofva midt på da'n.
Ja, tänk, så långt vi voro komna,
att själf . . . polisen tog en lur.
Men att när den behöfs just somna,
∴ det är nu vår polis natur. ∴

Jag skulle gärna sjunga mera,
men, ack, jag är så fasligt trött...
Pass på ni som ackompanjerar,
att jag ej somnar in så trött.
Det blir nog bäst att sången slopa,
här blir ej nå'n koloratur.
Gunattmanson på allihopa!
∴ Nu går jag in och tar en lur. ∴

Inte långt från Konradsberg.

Vi skulle få ett rådhusbygge ner vid Eiraplan,
men... planen strandade och det var tur.
Nu ämnar man placera't högre upp i Kungsholmssta'n,
midt framför Pipens så berömda mur.
Och det var bra det,
att där man la' det,
ty nu det går ett stilla hån...
Det ligger inte precis vid Konradsberg,
men heller inte just så fasligt långt därifrån.

Att Boston har fått öfverhand, det vet man längesen...
Man dansar Boston morgon, middag, kväll.
Men inte hjälper det att man predikar emot den,
som man har gjort i kyrkor och kapell...
Ack, Bostonflugan,
den kära flugan,
som kittlar långt ned uti tån...
Den uppfann man ej precis vid Konradsberg,
men heller inte just så fasligt långt därifrån.

Om alla män beundra våra damer som jag gör,
så blefve kvinnan både stolt och glad.
Beundrar gör jag själsmodet när såsom hon sig snör
och när jag henne ser på promenad
i våra backar
på fyrtumsklackar
gå balanserande på tån...
Det modet uppfann man ej på Konradsberg,
men heller inte just så fasligt långt därifrån.

Vår styrelse på Skansen vet man riktigt hålla varm,
att den står ut är veritabel tur.
Man hållit har ett rent utaf förskräckeligt allarm,
för att den håller djuren... uti bur.
Man hördes skria:
släpp djuren fria!
Från örnen ned till säln i ån...
Det mötet hölls ej precis på Konradsberg,
men heller inte just så fasligt långt därifrån.

Den knyckta Carl den tionde-statyn fick icke stå
på Nordiska museets breda trapp.
Men ni bedrar er ifall ni det hoppet bära på,
att tjocka Calles tjocka häst man slapp.
Nej, att oss kväsa,
så *skall* man resa
sitt stora riksbekanta »lån».
Och skulle det ej bli uppå — Konradsberg,
så inte blifver det så fasligt långt därifrån.

Huset med de många värdarne.

Jag hyrde mig en lägenhet, förstås en bland de knappa,
långt upp i ändan på Birkastan.
Huset var ej färdigt, där fanns ännu ingen trappa,
men skulle blifva till flyttningsdan.
När jag flytta in, var trappan ännu blott en plankan,
∴ en som låg och vicka ∴
så att salig gumman — signe dej, du gamla anka! —
höll uppå att svimma... Hon var ej van.

Refräng:

Ågare det var målar Johansson
och herr åkar Labansson,
bleck-, plåt- och kopparslagar Hammarén
plus gas- och vattenmokar Bergegren...

Utom cementpålägggar Fagerberg
och snickarmästar Lagerberg,
grundläggfirman Berg och Sandersson,
samt tapetserarmästar Andersson.

Nära trenne månader vi bott i lägenheten,
men gick på plankan i brist på trapp.
Och i sofgemaket hängde helaste tapeten
och satt och slängde så slö och slapp...
Värmeledningen var kall, så man var bland de hese,
och ej något vatten
fanns det ta mej katten.
Till på köpet hade man glömt bort att bygga W. C.,
men nu var jag arg och jag begaf mej rapp,

Refräng:

att säga åt herr målar Johansson
och herr åkar Labansson... etc.

Ifrån P. B. ända upp till S. H. T. jag vandra,
men har ni sett på den lilla f...
allihopa börja de att skylla på hvarandra.
Ingens var huset i Birkastan...
Glad i hågen gick jag hem till hundrasextifyran,
där som intet huld fanns
heller ingen skuld fanns.
Hast du mir gesehn, när dagen kom att satsa hyran,
kom där plötsligen en lång, lång karavan.

Refräng:

Och den bestod af målar Johansson... etc.

Naturligtvis så kasta jag dem alla utför plankan,
ja, det vill säga så en och en.
Den första lär ha fått sig en betydande skavank'an,
— målet har ej varit före än...
Allihopa i huset flytta och för att dem kväsa
värdarne drog in där,
värdarne tog in där,
men i »Handelstidningen» fick nyligen jag läsa,
att med hjälp utaf herr förste stadsfogden...

Refräng:

man låtit vräka målar Johansson,
och herr åkar Labansson... etc.

En sport som bör bort.

Jag var upp i Idrottsparken
för att titta på,
hur som man gaf bollen sparken,
för att få'n att gå.
Men du milde, ett sän't lif,
ett sådant rysligt tidsfördrif,
det var på vippen att man — slogs med knif.
Man gaf hvarann
en spark iblan'
och så en box,
kort sagdt, man slogs...
Så vi som så't,
sa' efteråt:
det är en sport,
som absolut bör bort.

Vårat Norra spårvägsbolag
har på »moppe» fått.
Aldrig var det så i olag,
som det år som gått.
Det har hundsvotterat oss,
det har massakrerat oss,
det har var't en riktig »Charing cross».
Man åka skall —
bums hörs en knall,
d' ä' dynamit,
som nå'n lagt dit.
Dock fresta på
i *trappor* gå,
det är en sport,
som absolut bör bort.

Usch, hva' man förfalskar maten,
liksom vin och öl.
Man har lagt, för lura staten,
sågsån uti mjöl...
Sockerdricka — saccharin,
mejerismör — margarin,
gammal bocktalj det blir — stearin...
Men samma är
med sådant där,
d' ä' mera svårt,
att kaffet vårt
med jocks spädts ut...
Vet man ej hut?
Det är en sport
som absolut bör bort.

Herr »parisarn» här i Norden,
som beröm har fått,
är på sista tiden vorden
uppå dekis smått.
»Skaparns sköna mästerverk»
som var mildt, det har, o märk,
på sista tiden blifvit en bärsärk...
När töser små
allena gå,
de följda bli
med g'lanteri.
En dam man här
— örfilat lär...
Det är en sport,
som absolut bör bort.

Därtill har man börjat snäsa
alla och en hvar.
Folk kan bita af ens näsa
uti tal och svar.
Ilsket på hvarann man glör,
ofta är det så man tror,
man är uppå ett — rotemanskontor...
Ett bittert svar
till hands man har
i otid jämt.
Förstår ej skämt.
Ursäkta mej,
Men medgif, säj,
det är en sport,
som absolut bör bort.

Inte för jag tror på pladder,
men trots allt slags spe,
lär man kunna få till *fadder* —
Tysklands kejsare...
Jo, jag tackar mjukast bra,
det skull' vara nå't att ha,
men hvarifrån ska' *åtta* barn man ta?
Tänk *åtta* små!
Hva' vill han då!
Skå' hvar familj
slik kosidilj
af ungar ha?
Nej vet ni hva,
det är en sport,
som absolut bör bort!

Afklädningskupletten.

Det är ju förfärligt
och fasligt besvärligt
att göra en afklädnings scen.
Men det är ju gifvet
man får offra lifvet,
när man ska' mot himmelen ren.
Så där, nu gick lifvet rakt ned i Norrström.
Vår älskade blus,
I strömfårans brus,
precis som man sagt i en framtida dröm
skall hända med vårt riksdagshus...

Refräng:

Och vilja vi nå solen,
få vi ock offra kjolen...
Snart uti bara mässingen,
vi flyga öfver Essingen...
Likväl är lyckan med oss.
tänk ingen själ kan se oss,
ty det är inga hål
uti vår gondol.

Vi tycks oss ej höja.
Vi få oss ej nöja
med ödet, som kjolen har rönt.
Nej, snörlif tillika
från oss måste vika.
Det lätta... O, hvad det var skönt!...
Må underkjoln se'n gå precis samma väg,
vi slunga den ner
och ser den ej mer.
Det lätta väl lite, o säg oss, o, säg.
Mer kan man ej offra för er.

Refräng:

Hjälp oss, vår goda Norna...
Bort strumporna och skorna!
Och sen i bara mässingen,
vi flyga öfver Essingen.
Likväl är lyckan med oss,
tänk ingen själ kan se oss,
ty det är inga hål
uti vår gondol.

Alla grabbar på en gång.

Det hände uti somras vid Vaxholms »grenadjär»,
att inte dom sjöng psalmen där,
som psalmer sjungas plär...
Då blef korpralen ilsken och gaf sig själfva den,
att psalmen skull' tas om igen
och om och om igen...
Alla grabbar på en gång
tog'en sedan gång på gång,
men si korporalen
hade bli't som galen.
Plötsligen en hviskning går
och på det man höra får:
Alla grabbar på en gång... Fi f-n!

Man påstår tidens ungdom så grundfördärfvad är,
att själf vår hornbeklädde Per
en ängel mot den är...
För egen del den tanken jag jämt inom mig har,
att ungdomen i forna dar
stort bättre just ej var.
Men det hindrar ej att man
vill ha spöstraff hit minsann,
tocke där med snärt i
à la herr Alberti.
Dom vill bjuda oss på spö,
låt oss protestera, tjö! —
Alla grabbar på en gång... Fi f-n!

Jag vill dom ej försvara vid slagsmål och vid kif,
när de med fjällor håller lif
och lefver »bus» med knif,
men jag vill fråga höfligt, om dom som bildning fått
har med exempel föregått
och bättrare sej stått?
När man ett komplex har byggt,
stora kofvor har man knyckt,
gjort en mängd »avanser»
uppå leveranser,
kucklat uti smått och stort,
helvetesmaskiner gjort...
Alla grabbar på en gång... Fi f-n!

Man är så hygienisk numera utaf sej,
att spårvagnskvitton tar man ej,
som tummats på, o nej!
Att göra staden renlig man tänker utan prut,
hvar gata som ser lortig ut
ska' gnos med Floralut...
Men i samma ögonblick
en motion man skåda fick
om att våra »gubbar»,
våra »midnattsgubbar»,
ska' få synas midt på da'n
på — hämningsäfventyr i sta'n...
Alla grabbar på en gång... Fi f-n!

Jag ej så nykter varit, som när här störstrejk var.
Det var en månad eller par,
som man ej såg en »klar».
Det kan nu en förarga, men man var tröst ändå,
man skulle ju när tid fått gå
en rifvare sej få...
Man kantänka, jäkla streck,
man ta't alkoholen weg...
Brännvinet, fy katten,
smakte bara — vatten.
När man fick sin första sup,
ljöd ur svenska hjärtans djup:
Alla grabbar på en gång... Fi f-n!

Hvad som skulle bojkottas.

Ja här ska' det bli bojkott utaf bara den
och mest hvarenda en,
som trotsar ledningen,
skall lysas i ett långt och hundraårigt bann,
så att härnäst ska' han
ta' sej i akt minsann...
Pro primo Stockholms slott,
där gratis man har gått,
och statsministerns lott
ska' också bli bojkott...
Och Tamm ska' med ha »klått»,
för att han hade brådt
att hejda dem som fått
gå af sig lite flott
sen åktrafiken stått
i tvenne dagar blott...
Sen *militärn* som smått
i kapitalkomplott
lär burit skarpa skott;
joho, den skulle mått,
om den fått skjuta bo't
hvert strå på vår kalott...
Och gjort af oss kompott.
Du store herre gott,
sån't hat man hade sått...
Vår bojkott äfven nått
herr kammarherre Ho...tt,
så'n sabla hottentott,
han lär ju hafva rådt
minst öfver hvad man spådt
en hel armé i smått,
som följt i torrt och vått
precis som en esko't,
en — samhällsigelkott...
∴ Bojkottas det ska' dom ∴
ty det är ändå bojkotten, som susen gör.

Men ni ska' inte tro att det var bara dom,
jag här uppräknat som
i svarta boken kom.
Ånej, här finns det en sjudjäkla massa kvar,
så nu vet lite hvar
hva' den att vänta har...
Hvarenda fabrikör
hva tusan än han gör,

grossör och professor
och brännvinskontrollör.
Minör, distributör,
teaterregissör
och hvarje direktör
som ett kapell anför.
Och hvar och en sufflör,
som ej sin plikt fullgör
och mycket noga hör
när som en arm aktör
glömt hva' han ej rår för.
Desslikes hvar chaufför,
som uppå andra kör
och benranglet förstör,
så man får nix därför...
Hvar pantbanksdiskontör,
som klår oss så det blö'r,
men eljest nixom gör —
min gud jag tror jag dör!...
De hundratusen mör,
som hvar och en sig snör
tills de med all honnör
bli smala som en stör...
Ja, hvarje grandseigneur
till hvilket land han hör
från Roms ambassadeur
till järnkramhandlar Slöör
med eller utan »skör»
från Trosa ell' Skanör,
bojkottas i ett kör —
»reproche et sans vapeur»
∴ Bojkottas det ska' dom ∴
ty det är ändå bojkotten som susen gör.

Skratta ni... Den skrattar bäst som skrattar sist,
ni skola ej förvisst
få någon längre frist...
De torde säkerligen ej till hvila gått,
förr'n både stort och smått
sin lilla bojkott fått.
Hvarenda Munkbrofru
som äter »Irish-stew»
och Q. R. S. T. U,
som går på rendez-vous.
På det hvar »stora Buh»
som tager sju för tu
och »Kaifas» när rätt nu
han gör en intervju...
På det ta' vi itu
med den som tar en bru'
och vill bli »anternu»
och gifta sej »partu»
men inte har en »su»
Det skulle kallas ju
finansskukeliku
och borde straffas nu
med samma stränghet, hu,
som stafva kvinns med q,
en blunder som, o gu'
väl knappast K. F. U.
M. dristat sej ännu...
Mer orkar jag ej... Puh!
Men ∴ bojkottas det ska' dom ∴
ty det är ändå bojkotten som susen gör.

Kastrullkommendantens visa.

Det var förlidet år jag tror,
som öfverintendenten
här angaschera... kokerskor
vid alla regementen.
Man kockarna på porten kör,
de få ej röra maten.
Vi kvinnor rida numer för
hvert rusthåll uti staten.

Refräng.

:|: Finns det något sällare,
än i alla ruller
ståta såsom kommandant
för arméns kastruller :|:

Ej några fula karlar mer
få rota uti maten
och ända upp till knäna stå
och trampa i spinaten.
När regementet återkom
från exercis- och målfält,
så ska vi pyssla om dem som
hos Steinwall eller Åhlfeldt . . .

(Refräng som nyss.)

I gamla dagar var kasärn
ett rent kuckeliku-hem,
men numera ska svenska härn
bli som ett K. F. U. M.
Vår vilja ska bli mannens lag,
om vi satt det i sinnet.
Det ska bli Boston hvarje dag
med fri musik af Pinnet . . .

(Refräng som nyss.)

Och när man blifvit led en dag,
att vara kommandantska,
så gifter man sig väl ett tag
och blifver fru serschantska . . .
Ja, kanske ännu högre opp'
och får förnäma later
och hälsar hvarje dag sin tropp:
Gy morrn på er, kamrater! . . .

Refräng.

:|: Finns det något sällare,
än i alla ruller
ståta såsom kommandant
för arméns kastruller. :|:

Du ska få en flaska »lassarull».

Han.

Inte har jag möcke,
att ge dej, mitt smöcke,
men så sant jag lefver ska du få en flaska lassarull.
Den ä bra för handvärk,
den ä bra för tandvärk,
den ä bra när du ska skura en kastrull.

Refr.

Du ska få en flaska lassa—,
du ska få en flaska lassa—,
du ska få en flaska lassarull åf mej.

Hon.

Jag ska få en flaska lassa—,
jag ska få en flaska lassa—,
jag ska få en liter minst af dej.

(Dans.)

Han.

Du min lilla trissa,
me'n kan du fernissa
guttaperkorna på dej så att de skina liksom gull.
Å ifall du tål vet,
kan du bona golfvet
å polera möblerna med lassarull . . .

Refr.

Du ska få en flaska lassa—, etc.

Han.

Man kan göra allt me'n,
man kan laga palt me'n,
man kan lappa byxor me'n så allri di gå sönder mer.
Sätta hop påsliner,
smörja symaskiner,
lysa me'n om futteschenen tryter er . . .

Refr.

Du ska få en flaska lassa—,
du ska få en flaska lassa—,
du ska få en flaska lassarull åf mej.

Hon.

Jag ska få en flaska lassa—,
jag ska få en flaska lassa—,
jag ska få en liter minst åf dej.

(Dans.)

Jag tycker så mycket om herrar.

Kata hon tycker om att få hålla tal,

Ofvandahl tycker om *Ofvandahl* . . .

Hustrun hon tycker om sin man,

mannen han tycker om en ann'.

Ranft tycker grufveligt om *Opran* han . . .

(Tal) Å jag —

(Sång) :|: Jag tycker så mycket om herrar :|:

Herrar å ja'

vi passa så bra,

för ja' tycker så mycket om herrar.

Tengdahl han tycker om nya *Tivoli't*,

kolingen tycker mycket om sprit.

Holm tycker om sin *Dramat*,

Michaelson sin utgiftsstat,

bägge tycks tycka om lite gnat . . .

(Tal) Och jag . . .

(Sång) :|: Jag tycker så mycket om herrar :|:

etc.

Trolle han tyckte mycket om *madame X*,

Stockholm det tycker mycket om spex,

Carl David tycker om *Nobel*,

men inte alls om *Selma L.*,

men *Selma L.* hon lefver likväll . . .

(Refräng som nyss.)

Waldenström tycker om *nyktra* förare,

och *Knut Wicksell* om sitt fängelse.

Persson sin *Winther* håller å'

Winther sin *Persson*, likaså,

Lidberg han tycker om bägge två . . .

(Refräng som förut.)

Mycket bättre hemma.

I massor man afsked här tog — fallera,
och bort till Amerika man drog — fallera.

:|: Men de borde inte glömma,
när som hemifrån de strömma,
hemma är det bäst i alla fall fallera. :|:

Och Walden till utlandet smet — fallera,
studerande hvarje spårvagnsnät — fallera.

:|: Nu sitt samvete han söfver,
gäller det att köra öfver,
å vi här hemma ändå numro ett fallera. :|:

En dansk med ett flygskepp kom hit — fallera,
men skeppet steg inte ens en bit — fallera.

:|: Då for dansken till en ann' mark',
det vill säga hem till Danmark,
hemma är ett flygskepp alltid bäst fallera. :|:

John Svanberg sprang från oss ett tag — fallera,
men sprang sen tillbaks en vacker dag — fallera,

:|: Så är lifvet . . . När det kniper,
är det som en hvar begriper,
fordelaktigast att springa hem fallera. :|:

Jag tänker uppå *Sven Hedin* — fallera,
han vill mera 'ej leka *beduin* — fallera.

:|: Och nu tänker han att profva,
sitta här och tjäna kofva
och det gör han, som vi veta, hemma bäst fallera. :|:

I parken vid Akademin, — fallera,
en bonde stod med sin feminin — fallera.
∴ Bäst han Zornstatyn betrakta,
rycktes han i rocken sakta . . .
»Hemma har du mycket vackrare» fallera. ∴

Det är just hvad Stockholm vill ha.

O, Stockholm, när skall du bli mättad,
och när skall du få nog af skandal?
När skall du bli tillräckligt lättad
på byggkassans tusental? . . .
Man kunde rent af säga aldrig,
ty upptäckter göras hvar da' . . .
Ack, byggnadsskandaler
och byggnadssvandaler,
d' ä' just hva vårt Stockholm vill ha.

På Söder i smyg plär man blicka
på »Snöklockan» älsklig och fin,
på Norr ha vi Zorns nakna flicka
i parken vid Akademin. . .
Och snart så lär Lindbergs »I dimman»
man någonstans uppresa ska.
Så, småtöser rara,
helst alldeles *bara*,
d' ä' just hva vårt Stockholm vill ha.

Man talat om bullret i staden,
som hotar ta lifvet af oss.
Och hemsk är ock gatstenskaskaden,
när som den på morgon släpps loss.
Men spårvagnars rysliga pingel
och bullret från gatsoparna
och pipor som tjuta
och bilar som tuta,
d' ä' just hva vårt Stockholm vill ha.

Så ha vi förstås telefonen,
i den väg ä' vi numro ett.
Beklagligt så tar på stationen
man uppgiften lite för lätt. . .
Begär jag få *åtta sju elfva*,
de *åtta sju tolf* bums mig ga'.
Men att komma galet,
få afbrott i talet,
d' ä' just hva vårt Stockholm vill ha.

Där ljuset högt uppe ses blinka
och bildar ett stort »STOMATOL»
de gladaste fröjder er vinka,
må de ock bli edert mål.
Vi bjuda på gladaste vitsar,
på visor och tschingdatera,
på glada proposer,
på spända trikaer,
d' ä' just hva vårt Stockholm vill ha.

Balen på bakgården.

(Melodi: »Friare-Valsen» finnes särskildt utgifven.)

Han.
När som jag bodde Ynglingagatan i numro nitti,
bruka man hålla baler på bakgår'n sent liksom bitti.

Hon.
Man höll kulörta
lyktor och flörta
med alla grannar. — Jannar,
som i gården fanns — fallera.

Han.

Uppå soplårn satt Jonsson med handklavér
på ett lock af trä för ej trilla ner. . .

Hon.

Och i fönstret låg värden, som var polis,
kontrollerande att det ej blef kurtis.

(Dans.)

Han.

Grabbarne hade litrarnas mångfald gömd bakom tunnan
och mellan dansen tog man en knaber unnan för unnan.

Hon.

Gummorna lapa
kaffe och gapa
uppå oss unga. — Sjunga
det fick portvaktsfrun — fallera.

Han.

Det var Boston å Boston å Boston 'gen,
uppå asfalten så det brann i den. . .

Hon.

Och det gick ska ni se med en djädrans stuns,
ty si unter uns, så var det Hagaluns.

(Dans.)

Han.

Där såg man gunga pigor i klunga med lifgardister,
där såg man Lena, Lena som tjäna hos en magister.

Hon.

Där såg man guppa
Lindqvistens nuppa.
Hon uppå opran. — Sópran
sjunger hon i körn — fallera.

Han.

Tjocka frun som har mathål två trappor opp'
fröjda en galopp med en Birkastropp.

Hon.

Och den trefliga Kalsson uppå kontor
drack jag duskål med och får kalla'n *bror*.

(Dans.)

Han.

Litrarna tömdes, ordningen glömdes, värden han la' sej.
Luften den tjockna, lycktorna slockna, Jonsson kom a' sej. . .

Hon.

Herrarne blefvo
»kulis» och klefvo
oss uppå tåna. . . Fåna
som karlar gör jämt — fallera.

Han.

Första smockan fick ohängda Johanssen,
han nöp portvaktsfrun uti hennes ben. . .

Hon.

Och den andra fick Jonsson, så han trall ner
uti soptunnan med sitt ha-andklavér.

(Dans.)

Han.

Weg var musiken, full var publiken, men dock gick valsen.
Toner så ljufva, så man fick snufva trilla ur halsen. . .

Hon.

Klockan var sju visst
förrn jag och du visst
gingo så ömma. . . Glömma
baln på bakgården kan jag ej.

Han.

Dagen efter kom värden med — räkningen,
det var läkningen af ett par tre ben. . .

Hon.

Fyra fönster, en pump och ett nytt klavér,
men gör nix, mången *fin* bal kan kosta mycket mer. . .

(Dans.)

Ensamrätten att i talapparater upptaga sångtexter ur denna revy är förvärfvad af Skandinaviska Grammophon Aktiebolaget, Stockholm.